

"A kastély falai a szivárvány színeiben pompáztak,
hegyes tornyai karcolták a felhőket kőzük,
ALPÁRI DOMOKOS - GYÖRGY ÉS A VARÁZSVÍZ

"A tigrist megszelídíteni nem volt egyszerű feladat."
ALPÁRI DOMOKOS - MÁRKÓ ÉS A

MESÉK GYEREKEKTŐL GYEREKEKNEK

Kortárs mesék gyűjteménye az Újbudai
Humán Szolgáltató Központ – Meseíró
pályázatára érkezett művekből

2021

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy házikó. Egy dombtetőn állt, egy erdő szélén, messze a többi falutól. Egy tehetős fiatalember lakta, Györgynek hívták. Vagyonát szüleitől örökölte, de őt a pénz nem boldogította. Állatokat tartott, és megtermelt magának mindent, amire szüksége volt.

Egyszer elment gombát szedni, de a nagy szárazság miatt a közelben sehol nem talált. Gondolta, megnézi a hegy túloldalán, a sötét fenyvesben. Néma csend uralkodott, ez egy félelmetes, mégis varázslatos hely volt. Lába alatt süppedt a puha tűlevél szőnyege, és orrába kúszott a friss fenyőgyanta illata. Nem messze meglátott egy öregembert. Az apónak a hátáról, hasáról, és a derekáról vízzel töltött palackok lógtak, s a patak mentén bandukolt. György el sem tudta képzelni, mit csinálhat. Furdalta a kíváncsiság, ezért megszólította:

– Mi járatban van erre, öregapám, ahol a madár se jár?

– Jaj, édes fiam, képzeld, mi történt velünk! Éppen ma tizenhárom esztendeje, hogy bekopogtatott hozzánk egy félelmetes boszorkány, akinek vasból volt az orra. A lányom gyöngysort fűzött. Mivel olyan szépséges lány volt, a gonosz boszorkány féltékeny lett rá, s elátkozta, elvette a látását. Azt azért elárulta, hogy az átkot csak a tükörpatak csörgedező vize tudja megtörni. Azóta gyűjtöm a tüköröződő patakok vizét. Én már bejártam a fél világot, de semmire sem mentem, és már egyre öregebb vagyok.

Megsajnálta György az idős embert, megígérte, hogy segít neki.

Otthon hosszasan törte a fejét, vajon hol lehet ez a varázs patak?

Elővette térképeit, de nem jutott előbbre. Megkérdezte a közeli falu bölcseit, de ők sem tudtak segíteni. A nap végére teljesen elszomorodott. Az asztalnál ülve lecsukódtak szemei, és mély álomba szenderült. Álmában gyermek volt, és a szülei mesélték neki az egyik kedvenc történetét, az üveghegyen élő varázslóról.

Azonnal felriadt. Ez lesz az! Az üveghegyen fakadhat a tükörpatak.

György útnak eredt hát, ment, mendegélt erdőkön, mezőkön át, hegyeken, völgyeken keresztül. Egyszer csak meglátott egy nyuszt. Meg akarta fogni, hogy megegye, mert már kopogott a szeme az éhségtől. A nyuszi reszketett, könyörgött, hogy ne bántsa. A fiú végül megszánta, és szabadon engedte.

– Jó tett helyében jót várj! – mondta a nyuszi, és adott Györgynek egy répát. – Ha beleharapsz, azonnal ott termék és segíték.

György tovább indult. Hét nap, hét éjszaka vándorolt, bogyókat és tojásokat evett, éjjelente bokrok alatt, barlangokban húzódott meg, lapulevelekkel takarózott. Egyszer csak szürkületkor megcsillant valami a horizonton. Úgy megörült, hogy máris szertefoszlott a fáradtsága. Reggelre oda is ért. Tényleg az üveghegyre talált. Felnézett a csúcsára, vakítóan fénylett a palota. A hegyen ezer szikrát szórt a végtelen sok üvegsziklán megpattanó napsugár. Nekiveselkedett. Csúszott is, tört is, miközben mászott. Egyszer meg is vágta a kezét. Újra és újra nekifutott, de nem jutott magasabbra. Végül tenyerét és lábát levelekkel tekerte be, így nagy nehezen elérte a tetejét. A kastély falai a szivárvány színeiben pompáztak, hegyes tornyai karcolták a felhőket. Az egyik

ablakban, György észrevett, egy óriási sitykájú, csillogó palástú embert, akinek térdig érő szakállát lengette a szél.

– Ki vagy te, és mit keresel a birodalmamban?

– György vagyok, és a tükörpatakat keresem!

– Én a varázsló vagyok! Miért keresed a tükörpatakat? – kérdezte a nagyszakállú.

György elmondta, hogy a patak vizéből szeretne vinni, mert az erdőszéli házban élő leányt egy boszorkány elvarázsolta, és csak a tükörpatak vize tudja megtörni az átkot.

A mágus így felelt:

– A tükörpatakhöz vezető üveghíd a múlt heti viharban rípolyra tört, ám én vissza tudnám varázsolni, ha meglenne a varázskönyvem. De ezt egy sárkány épp az imént rabolta el. Hozd vissza a könyvem, s én adok a varázsvízből.

A varázsló elmondta Györgynek, hogy merre kell mennie:

– Először a méhkirálynő birodalma mellett haladj el, aztán a sűrű erdőn át eléred a magas hegyeket. Meg kell másznod három hegyet, és az utolsó hegynek az északi oldalában van a sárkány barlangja. Oda vitte a varázskönyvemet.

György nekiindult a nagy útnak. Elosont a méh birodalom mellett, a sűrű erdőben nagyon félt, de szerencsésen átjutott rajta. Megmászta az első hegyet, aztán a másodikat, és a harmadik hegynek az északi oldalán megtalálta a sárkány barlangját.

– Most mit tegyek? – töprengett magában...

Leült egy szikla tövébe, beletűrt a táskájába a kulacsáért, és a kezébe akadt a répa. El is feledkezett róla. Beleharapott. Csodák csodájára, a nyuszi ott termett.

– Miben segíthetek? – kérdezte a hosszúfülű. György meglepődött, de nagyon örült.

Kieszelték a tervet: a nyuszi elvonja a sárkány figyelmét, addig György nyer egy kis időt, és meg tudja szerezni a varázskönyvet. A szót tett követte.

A sárkány a nyúl után vetette magát, György berohant a barlangba, a sarokba dobott könyvet felkapta, és futott, futott. Megmászta a hegyeket, és beért a sűrű erdőbe. Éppen megnyugodott volna, hogy végre biztonságba került, de akkor véletlenül rálépett egy száraz faágra, ami nagyot reccsent a lába alatt. Erre a zajra felébredt egy óriási medve, és haragosan körülnézett. György elbújt egy málnabokorban. Gondolkodott kicsit, és arra jutott, hogy ha fut, ő lesz a gyorsabb. És megint futott, futott, a medve pedig utána. Amikor eljutott a méhkirálynő birodalmáig, a fiú hirtelen irányt váltott. A medve egyenesen beszáguldott a méhek közé, megérezte a méz illatát, és nem kergette a fiút tovább.

György megérkezett a varázslóhoz, aki örömmel fogadta. A fiú odaadta a varázskönyvet, a varázsló egy új hidat varázsolt a patakhoz vezető meredély fölé, és adott a fiúnak a patak vizéből. Hogy gyorsabb legyen az út hazafelé, varázsolt egy biciklit is neki.

Az öregember nem hitt a szemének, amikor meglátta Györgyöt. Megmosta a varázsvízzel leánya arcát, és a leány csodák csodájára visszanyerte a látását. Egy szempillantás alatt egymásba szerettek.

Hetedhét országra szóló lakodalmat csaptak, és boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Vége

Hol volt, hol nem volt, messze, délen, volt egyszer egy király. A király nagyon szeretett olvasni. A palota könyvtárában töltötte az ideje nagy részét. Éppen a könyveket rendezte ábécé sorrendbe, amikor, egy régi, kopott kötetből kihullott egy iromány. Felismerte édesapja írását. A kézirat egy varázslatos aranytojásról szólt, amelyet a királyi kincstárban féltve őriztek. A király azonnal leszaladt a kincstárba, de a tojásnak csak az üres bársony dobozát találta. Persze az egész udvar nem tudott magyarázatot adni a történetekre. A király elhatározta, hogy megkeresi a kincset érő tojást. Átkutatta az egész birodalmát: eldugott szigeteket, égisgerő hegyeket, dzsungelmélyi kis falvakat. Egész életében kereste az aranytojást, de soha nem találta meg. Hosszú, hosszú idő telt el, és a király megöregedett. Amikor már nem volt több ereje, kihirdette, hogy aki elhozza neki az aranytojást, annak a fele királyságát és gyönyörű lánya kezét is odaadja.

Élt egy messzi faluban egy fiatalember, akit Márkónak hívtak. Elolvasta a helyi újságban a király felhívását, és úgy döntött, szerencsét próbál.

Épített magának egy hőlégballont, telepakolta banánnal, szárított hússal és néhány bödön vízzel. Útnak indult. Útközben sok szigetet látott, de úgy vélte, ezeken a közeli szigeteken már biztosan járt a király, ezért tovább ment. Hét nap, hét éjszaka úton volt, és nagyon elfáradt. Egy kis szigetre szállt pihenni. Aludt egy teljes napot. Meg még egyet.

Felébredt, és körülnézett. Megpillantott egy tyúkot. Gyorsan odafutott. A fészek is ott volt a közelben, amiben

csodák csodája, három aranytojás lapult. Márkó nem hitt a szemének, hogy mekkora szerencséje van. Ki akart venni egy tojást a fészekből, de egy bokorból hirtelen, rettentő morgással előugrott egy tigris. Ő őrizte a fészket.

Márkó annyira megijedt, hogy felfutott a sziget legmagasabb pálmafájának tetejére. Próbált lemászni, de a tigris ott ólalkodott a fa körül. A fiú mit tehetett volna, hát ott éjszakázott. Még szerencse, hogy talált néhány érett kókuszdiót. Csak hajnalban volt mersze lemászni.

– Most mit tegyek? – gondolta magában – Megszelídítem...

A tigrist megszelídíteni nem volt egyszerű feladat. Eleinte a tigris mindig rámorgott, Márkó mindig elfutott. A fiú lassanként egyre közelebb merészkedett. Az ebédre fogott halból mindig vitt a tigrisnek is, az meg egyre közelebb engedte magához. Lassan összebarátkoztak. Márkó elmesélte a tigrisnek, hogy a világszép királykisasszony kezét szeretné elnyerni, és ezért kellene az aranytojás. A tigris odaadott neki egyet, barátságuk jeléül.

Márkó elköszönt, és indult volna haza, de a hőlégballonja kosarát összetörve találta a tengerparton.

– Most mitévő legyek? – törte a fejét.

Egyszer csak meglátott egy elefántot.

– Ő lehetett az, biztos a banán illatát érezte meg, amit itt felejtettem, ezért taposhatta szét a kosarat. Az ő segítségével építhetnék egy tutajt.

Az elefánt örömmel segített. Kidöntötte a fákat, a hőlégballon köteleivel Márkó összekötötte azokat, és a ballonból még vitorlát is szerelt rá. Megrakta a tutajt kókuszdióval, elköszönt az elefánttól, és vízre szállt.

Már ismerős hazai partok közelében járt, amikor óriási vihar kerekedett. Fekete lett az ég, orkán erejű szél csapkodta a vitorlát, ömlött az eső, villámok cikáztak, a felhők csattogva ütköztek egymásnak, hullámok tornyosultak. A tutaj métereket zuhant egy-egy hullám hátáról. Márkó kétségbeesetten próbált kapaszkodni. Az aranytojást erősen szorította. A következő hullámot már nem bírta a tutaj, darabokra tört, de Márkó az aranytojást még mindig nem engedte el. Egy nagyobb fadarabban fél kézzel megkapaszkodott, de ekkor az egyik hátulról jövő tarajos hullám kicsapta kezéből a tojást. Kétségbeesve próbálta elkapni, de nem érte el. A nagy hullámok kisodorták Márkót a sziklás parthoz. Lassan elvonult a vihar, és kisütött a nap.

– Most mit tegyek? – töprengett kimerülten, elkeseredetten.

Észrevett egy távolabbi sziklán egy napozó tengeri teknőst. Odaúszott hozzá és megszólította.

– Nem láttál véletlenül valahol a tenger fenekén egy aranytojást?

– Nem biztos, hogy aranyból volt, de láttam valamit.

– Kérlek szépen, hozd fel nekem!

A teknős szó nélkül lebukott víz alá.

Múltak a percek, a fiúnak minden reménye elszállt. Több mint fél óra is eltelt, amikor egyszer csak felbukkant a teknős, és ha hiszitek, ha nem, szájában volt az aranytojás. Márkó majd kiugrott a bőréből. Nagyon megköszönte a teknősnek a segítséget, és megígérte neki, hogy ha király lesz, meghálálja. Azzal útnak indult. Azaz útnak indult volna, ha tudja, merre kell menni. Felmászott a part legmagasabb sziklájára, és körülnézett.

Nagyon megörült, amikor felfedezte a királyi palota csillogó kupoláját alig egy kőhajításnyira. Mire a nap a hegyek mögé bújt, a fiú már a palota ajtaján kopogtatott. Hamar a király színe elé vezették.

Márkó odaadta a királynak az aranytojást. A király megérintette a tojást az arany jogarával és csodák-csodája eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. Majd megint ott termett.

– Működik! – szólt örömmel, és elmesélte a megdöbbent Márkónak és a királykisasszonynak az aranytojás titkát. Az aranytojás varázsereje az volt, hogy aki a király arany jogarával megérintette, láthatatlanná változott, míg újra meg nem érintette azt.

A király betartotta ígéretét, Márkónak adta fele királyságát, és leánya kezét. Hetedhét országra szóló lakodalmat csaptak. Az öreg király a fiatalokra bízta az ország irányítását, ő meg azóta is láthatatlanul járja az országot, és keresi a jó és igaz embereket. Márkó nem feledkezett meg kalandja során szerzett barátairól: a kis szigetet természetvédelmi területté nyilvánította, és betiltotta a teknősleves fogyasztását a birodalomban. Gyönyörű feleségével, és később a kis hercegekkel is időnként meglátogatta őket, ha ideje engedte. A királyi család és népe, azóta is boldogan él ebben az eldugott kis birodalomban.

Vége

